

Zločin u Slunju i okolnim mjestima

Izveštaji s praćenja trećeg (drugog ponovljenog) suđenja

Rješenje Vrhovnog suda RH – II Kž 704/10-3, od 27. listopada 2010.

Vrhovni sud RH, u vijeću sastavljanom od sudaca Vesne Vrbećić kao predsjednice vijeća, Dražena Tripala, Žarka Dundovića, Harije Novoselec i Miroslava Šovanja kao članova vijeća, svojim je rješenjem povodom žalbe optuženog Miće Cekinovića ukinuo prvostupanjsku presudu i vratio predmet na ponovno suđenje pred potpuno izmijenjenim vijećem. U obrazloženju rješenja sud je po službenoj dužnosti temeljem čl. 379. st. 1. toč. 11. ZKP utvrdio da je izreka presude proturječna razlozima presude te da nema razloga o odlučnim činjenicama.

02. ožujka 2011. godine – otvaranje glavne rasprave, dokazni postupak

Izveštava: Milena Čalić-Jelić

Suđenje prate: Jelena Borić – OSCE, Zagreb, obitelj optuženog, HTV dopisništvo u Gospiću, novinar Hine Krunoslav Prpić

Predsjednik vijeća je otvorio zasjedanje, objavio predmet glavne rasprave i sastav sudskog vijeća na koji stranke nisu imale primjedbi:

Sudac Dušan Šporčić – predsjednik vijeća

Sutkinja Dubravka Rudelić – članica vijeća

Sutkinja Milka Vraneš – članica vijeća

Nakon konstatacije da su ispunjene pretpostavke za održavanje glavne rasprave, vijeće je utvrdilo istovjetnost optuženika. Vijeće je utvrdilo da su pristupili svjedoci Tomo Kos, Milan Preradović, Branko Adžibaba, Dane Kosanović.

Glavna rasprava je počela čitanjem optužnice Županijskog državnog odvjetništva u Karlovcu broj KT-36/95 od 30. srpnja 2009. godine.

Nakon što mu je pročitana optužnica, optuženiku su predočene odredbe o njegovim pravima u postupku iz čl. 4. i 5. ZKP-a te je isti potom izjavio da će se braniti u prisutnosti branitelja. Pozvan da se izjasni o tome kakav stav zauzima prema optužnici naveo je da se ne smatra krivim te da će svoju obranu iznijeti na kraju dokaznog postupka.

Optuženik je iskazao da je sadržaj optužbe u cijelosti razumio, te poučen u smislu odredbe čl. 4. i čl. 5. st. 2. ZKP-a izjavio je da se ne osjeća krivim te da će svoju obranu iznijeti na kraju dokaznog postupka.

Snimateljska ekipa HTV nakon izjašnjavanja optuženika po optužnici napustila je sudnicu.

Dokazni postupak

Svjedok Tomo Kos, oštećeni

Svjedok je izjavio da je u inkriminirano vrijeme živio u selu Zejčja Varoš, da su 14. studenog 1991. u njegovu kuću došli pripadnici vojske SAO Krajine, da je on sa bratićem Milom Kos baš bio na izlasku, da su ih na vratima dočekala dvojica vojnika i odmah ih počeli tući, da su im potom stavili "lisice" na ruke i odveli od kuće. Svjedok je prepoznao jednog od vojnika, a to je bio Đuro Grubor, dok drugog nije poznao. Opet su ih tukli 50 m od kuće. Tada je svjedok vidio optuženog Cekinovića i sjeća se da ga je Đuka Grubor pitao: " Cekin, što s njima?", na što je optuženi odgovorio "vodi ih gore". Svjedok je nadalje iskazao da su ih odveli do ceste gdje je čuo jedan glas koji je rekao vodi ih u komandu, mada je tada već bio u lošem i polusvjesnom stanju od dobivenih batina. Od dobivenih udaraca razbijeni su mu nos i zubi, koji su mjesec dana potom počeli ispadati.

Svjedok je iskazao da je bio pritvoren na poligonu od 14. do 19. studenog, da je ispitivan po nepoznatim osobama, da ga za to vrijeme nitko nije tukao te je tog 19. pušten kući.

Na pitanja branitelja optuženog svjedok je odgovorio da je prije premlaćivanja imao sve zube, da je automobilom prevežen na poligon, da je Đuro Grubor nosio šarenu uniformu te da misli da je bio pripadnik Martićeve policije, jer je na rukavu imao oznaku Milicija SAO Krajina, da ga je isti udario 3-4 puta šakom i nekoliko puta nogom. Na daljnje pitanje svjedok je odgovorio da poznaje Đuru Grubora jer je isti iz sela Primišlja, dok za drugog misli da je iz Plaškog. Nije se mogao izjasniti da li je optuženi dok su ga tukli tamo stajao ili prilazio.

Na pitanje predsjednika vijeća svjedok je odgovorio da prije tog 14. studenog nije bilo oružanog sukoba, ni pucanja, ni granatiranja, da su ih tog dana oko 7 sati ujutro dočekala ta dvojica vojnika, a tek kasnije ih je bilo puno više. Svjedok je izjavio da je Mićo Cekinović imao šarenu uniformu, ali ne zna koje je oznake isti imao, ne zna ni kakvo je oružje nosio, dok zna da je Đuro Grubor imao automatsku pušku. Rekao je da je 19. studenog pušten kući, da njegovo selo nije bilo granatirano te je u svojoj kući živio do kraja rata i više ga nitko nije napadao.

Na pitanje optuženika svjedok je odgovorio da je išao u školu u Primišlje, ali da se iz ovog događaja sjeća samo Đure Grubora i optuženika, dok nikog drugog nije prepoznao jer je bio u polusvjesnom stanju. Na pitanje zašto je bio uhićen odgovorio je da ne zna jer nije bio politički aktivan, a ne zna ni da li je to bilo protjerivanje.

Na daljnje pitanje predsjednika vijeća svjedok je izjavio da je cijelo to vrijeme u pritvoru bio i njegov bratić Mile, da je ispitivan o položajima hrvatske vojske, da je to bio poligon JNA.

Na pitanje zamjenika ŽDO, svjedok je izjavio da nije dobio nikakav papir niti pismenu odluku o razlozima njegova uhićenja ili puštanja iz pritvora.

Po rješenju predsjednika vijeća svjedoku su pročitani njegovi prijašnji iskazi dani u ovom postupku tijekom istrage i tijekom prvog suđenja.

Svjedok je iskazao da su njegovi iskazi u cijelosti vjerno zapisani.

Na pitanje branitelja optuženika svjedok je izjavio da optuženi nije ulazio u njegovu kuću već samo ta dva vojnika, da je čuo, dok je boravio na poligonu, da je Nenad ubio Pavu Ivšića. Inače, Pavo Ivšić je živio 7km od njegove kuće.

Svjedok Milan Preradović

Svjedok je izjavio da je u više navrata davao iskaz te da u cijelosti ostaje kod tih iskaza. Svjedok je iskazao da optuženog poznaje duži niz godina, kao dobrog i poštenog čovjeka, oženjenog Hrvaticom te da je čuo da je isti pomagao Hrvatima na tom području. Po saznanjima svjedoka zapovjednik TO Primišlje bio je Ilija Dunović. Prije napada na Slunj nitko nije maltretirao narod, a što je bilo poslije svjedok ne zna.

Po rješenju predsjednika vijeća svjedoku su pročitani njegovi prijašnji iskazi dani u ovom postupku tijekom istrage i tijekom prvog suđenja.

Svjedok je iskazao da su njegovi iskazi u cijelosti vjerno zapisani.

Na pitanje branitelja optuženog svjedok je odgovorio da ne zna je li vojska iz Plaškog dolazila u njihov kraj, da TO nije imala svoju policiju, da je poznavao Pavu Ivšića, ali ne zna gdje je njegova kuća, da poznaje Tomu Kosa, da je isti bio sklon alkoholu, da ne zna je li imao zube ili ne.

Na pitanje optuženika svjedok je odgovorio da je komanda TO Primišlja bila u samom Primišlju. Na brojna pitanja optuženika svjedok nije znao odgovoriti.

Svjedok Branko Adžibaba

Svjedok je iskazao da je u više navrata svjedočio te predlaže da se pročitaju prijašnji iskazi.

Po rješenju predsjednika vijeća svjedoku su pročitani njegovi prijašnji iskazi dani u ovom postupku tijekom istrage i tijekom prvog suđenja.

Svjedok je iskazao da su njegovi iskazi u cijelosti vjerno zapisani te iste ne želi mijenjati ni nadopunjavati.

Na pitanje branitelja optuženog svjedok je odgovorio da se na poligonu nalazila JNA, koja je imala svoju vojnu policiju, da po njegovom saznanju Mićo Cekinović nije bio pripadnik Martićeve policije, da Tomu Kosa poznaje duži niz godina, da se ne sjeća je li isti bio bez zuba, ali da je sklon alkoholu.

Na posebno pitanje optuženika svjedok je odgovorio da je bio četni evidentičar u TO Primišlju, da je spiskove pripadnika radio ažurno i u koordinaciji sa tadašnjim zapovjednikom Ilijom Dunovićem, da osobe koje se nisu nalazile na spisku nisu potpadale pod zapovjednu odgovornost, da četa TO nije imala svoju policiju. Ne sjeća se da je u četni bio upisan netko iz Plaškog, da je četa imala pješadijsko naoružanje, da je viša zapovjedna distanca TO Primišlje bio Strunaš Milan. Na daljnja pitanja svjedok je odgovorio da po njegovim saznanjima do 12.12.1991. optuženik nije imao dužnosti na poligonu, a poslije je bio raspoređen na Perjasičko područje.

Svjedok Dane Kosanović

Po rješenju predsjednika vijeća svjedoku su pročitani njegovi prijašnji iskazi dani u ovom postupku tijekom istrage i tijekom prvog suđenja.

Svjedok je iskazao da su njegovi iskazi u cijelosti vjerno zapisani.

Na pitanje branitelja optuženog svjedok je iskazao da ne zna je li tko od Hrvata ostao u selu prije napada na Slunj, ali zna da je zatekao neke Hrvate kada se vratio u selo. Izjavio je da je Tomo Kos volio popiti, no da ne zna je li Kos imao zube ili ne.

Na pitanje optuženog svjedok je odgovorio da se ne sjeća minobacačke vatre po Slunju te da su stanovnici napuštali Slunj bez ikakve vatre.

3. ožujka 2011. godine – nastavak dokaznog postupka

Predsjednik vijeća je utvrdio da su se raspravi odazvali svi pozvani svjedoci osim svjedokinje Nade Rudan, koja je opravdala svoj izostanak, te svjedoka Nikole Sikirice, koji se greškom odazvao pozivu na Županijski sud u Karlovcu.

Svjedok Mile Jančić

Po rješenju predsjednika vijeća svjedoku su pročitani njegovi prijašnji iskazi dani u ovom postupku tijekom istrage i tijekom prvog suđenja.

Svjedok je iskazao da su njegovi iskazi u cijelosti vjerno zapisani.

Na upit branitelja okrivljenog, svjedok je odgovorio da je Đuro Grubor živio u Beogradu te povremeno dolazio u Primišlje gdje su mu živjeli roditelji. Prilikom boravka u Primišlju Grubor se znao priključiti njihovoj četi, ali imao je drugačiju uniformu i svoje naoružanje. Na pitanje o sastavu čete Primišlje, svjedok je iskazao da su pripadnici TO Primišlje bili isključivo mještani sela, da u svom sastavu nisu imali vojnu policiju. Nadalje, svjedok je odgovorio da je poznavao Tomu Kosa, koji je bio sklon alkoholu i imao je oduvijek "krljave zube". O paleži kuće Pave Ivšića svjedok nema saznanja jer tamo nije ni prolazio.

Na pitanje optuženog, svjedok je izjavio da su se na Ivšić brdu zadržali svega 15 minuta, da im je to bio posljednji borbeni zadatak, da su se nakon početka pucnjave zbog oduzimanja kombija okrenuli i otišli.

Nakon 15. prosinca 1991. pripadnici TO Primišlje su otišli na zbornu mjesto Perjasicu gdje se osnovala brigada.

Na upit predsjednika vijeća svjedok je odgovorio da se Đuro Grubor priključivao raznim vojnim postrojbama, ali je sve vrijeme bio i pripadnik TO Primišlje, sve do formiranja brigade.

Svjedok Juraj Jurašin

Po rješenju predsjednika vijeća svjedoku su pročitani njegovi prijašnji iskazi dani u ovom postupku tijekom istrage i tijekom prvog suđenja.

Svjedok je iskazao da su njegovi iskazi u cijelosti vjerno zapisani te iste ne želi mijenjati ni nadopunjavati.

Na pitanje branitelja svjedok je objasnio da kada je prvi put vidio tijelo pok. Pave Ivšića pokojnikova kuća je bila cijela, a isto tako i nakon tri dana kada ga je pokapao. Svjedok iskazuje da Pavo Ivšić nije bio pripadnika ZNG, jer ima spisak svih članova, i ne zna da li isti ima status branitelja.

Svjedok je rekao da poznaje Marijana Ivšića, koji je s njim bio u zarobljeništvu, ali isti mu nije ništa pričao o susretima sa pripadnicima TO Primišlja. Na informativni razgovor u Primišlje vozili su ga Primišljanci. Svjedok ne zna kada je u Slunju formirana civilna vlast ni kad su došli Martićevi policajci.

Na prijedlog branitelja svjedoku je predočena fotografija stare kuće Pave Ivšića te je nakon uvida u fotodokumentaciju iskazao da bi to mogla biti kuća Pave Ivšića.

Na upit člana sudskog vijeća svjedok je odgovorio da mu je optuženi Cekinović spasio život, da je bijela traka koju je svjedok nosio u neku ruku predstavljala predaju, da je bijela zastava na kući mogla značiti da ista neće biti spaljena.

Na pitanje predsjednika vijeća svjedok je pojasnio okolnosti njegova uhićenja, kako se našao sam bez drugih pripadnika svoje postrojbe, jer je išao spasiti svoju ženu i punicu i kako je na putu prema skloništu naišao na vojsku SAO Krajine te bio uhapšen. Napad na Slunj počeo je u jutarnjim satima 16. studenog 1991. i to minobacačkim napadom, a zatim tenkovskim i pješadijskim.

Svjedok je izjavio da je i prije rata poznao Pavu Ivšića te da ga je znao posjećivati, da je isti živio sa ženom i sinom, koji su prije napada na Slunj napustili grad. Svjedok ne zna zašto je Pave Ivšić ostao. Kada ga je pokapao Pavo Ivšić je bio obučen u civilno odijelo.

Daljnji dokazni prijedlozi:

Branitelj optuženog je predložio da se pribave podaci o tome je li Pave Ivšić bio pripadnik hrvatskih postrojbi, je li imao status branitelja te da li obitelj pokojnog ostvaruje prava iza njega kao branitelja ili civilne žrtve rata.

Vijeće je svojim rješenjem usvojilo prijedlog branitelja te će od MORH-a pribaviti podatak ima li pok. Pave Ivšić status hrvatskog branitelja.

Slijedeće ročište glavne rasprave zakazano je za **18. svibnja**, kada će se pozvati svjedoci Nenad Tepavac, Đorđe Pjevac, Đuro Milošević, Dušan Grubor, Mane Čokeša i Jovo Miloševići, a **19. svibnja 2011.** će se pozvati svjedoci Mile Kosijer, Nikola Sikirica, Nada Rudan, Boško Sučević i Mile Stojaković.

Zapažanja:

1. Optuženik je u pritvoru od 16. travnja 2009., prvo u ekstradicijskom, zatim pritvoru Okružnog zatvora Karlovac. Razlog pritvaranja je opasnost od bijega. Rješenjem Vrhovnog suda RH od 27. listopada 2010. optuženom je produljen pritvor po čl. 102. st. 1 toč. 1. ZKP .

2. Ponovljeno treće suđenje pred izmijenjenim vijećem je krenulo iz početka sa izvođenjem svih dokaza. Sudsko vijeće uredno upozorava svjedoke te dopušta optuženom aktivno učestvovanje u postupku tijekom ispitivanja istih. Optuženi kao laik teško postavlja pitanja koja ne ulaze u domenu zabranjenih (sugestivnih i kaptioznih), što opetovano otvara problem položaja sudionika u postupku u sudnici, točnije odvojenost optuženika od njegova branitelja te nemogućnost njihove komunikacije tijekom rasprave.